

МОВА ХУДОЖНІХ ТВОРІВ

УДК 82.09

Заміна АЛІЄВА

ЛІНГВІСТИЧНИЙ АСПЕКТ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ: ІМАЛОГІЧНИЙ ДИСКУРС

Стаття присвячена вивченню лінгвістичних та імагологічних основ, співвідношення лінгвістики і культури в аспекті міжкультурної комунікації. Пояснюються причини появи специфічних вербальних конструкцій. Розглядаються також особливості лексичної бази, а також провідні напрямки досліджень у галузі лінгвістики та імагології.

Ключові слова: лінгвістика, міжкультурна комунікація, імагологія, образ.

Постановка проблеми. Досягнення культури як розходження між сформованою громадською та особистісною думкою описано в праці Уолтера Ліппмана «Громадська думка» [31, 27]. Вчений визначив окремий напрям дослідження іміджів у галузях політичної реклами і комерційного маркетингу.

У теорії ЗМІ імагологію називають філософією мас-медій, яка розкриває публічні образи (public images). Наголошуючи на значеннях повідомлень в процесі формування громадської думки, особливостях друкованих засобів інформації, як способу комунікації досліджує Ніколас Луман [29, 105].

Імагологія отримала визнання, основні категорії як науки сформували вчені – Жан-Марі Карре «Французькі письменники і німецький міраж: 1800-1940» (1947) і Маріус-Франсуа Гюйяр, «Порівняльне літературознавство» (1951) [12, 349-350]. Вони виявили аспекти різного спрямування: соціологічний, культурологічний, політичний, мас-медійний, імагологічний.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розвиткові компаративістики та імагології сприяли праці П. Ван Тігема, Ф. Бальдансперже, М. Гюйяра, Г. Дизеринка, В. Жирмунського, М. Алексєєва, Ж. Карре, Н. Конрада, Д.-А. Пажо, В. Фридериха та ін.

Заклали основи імагології та сформували напрямки досліджень постколоніалізму в літературі такі західні вчені, як: Е. Бенсон, П. Вілліамс, А. Герард, Х. Гілберт, Г. Гріффітс, Д. Джонсон, Г. Кастл, Л. Конноллі, Л. Крісман, Н. Лазарус, Дж. Маклеод, П. Поддар, Х. Тіффін, Е. Томпсон, Р. Янг і ін.

Вивченню літературного образу в компаративному аспекті присвячено праці П. Азара, Ф. Бальдансперже, М. П. Гюйяра, С. Андрусів, В. Будного, Н. Висоцької, М. Іванишина, П. Іванишина, М. Ільницького, Д. Наливайка та інших. Їх дослідження ґрунтуються на філософії взаємин між Я та Іншим (чужим) у сфері міжкультурної комунікації.

Мета статті – дослідити лінгвістичний аспект міжкультурної комунікації та імагологічний дискурс.

Завдання статті – визначити особливості імагологічного дискурсу та його понятійно-термінологічне поле, значення комунікації, співвідношення культури, імагології та лінгвістики в дослідженнях МКК.

Виклад основного матеріалу. Імагологію трактують як певний літературний образ (ейдос, імідж), який використовується для репрезентації (зображення) всієї нації. Саме в зображенні індивідуальних рис явища з певною національною ідентичністю розрізняють образ власного етнокультурного Я – автообраз (автоімідж) і образ Іншого – гетерообраз (гетероімідж). У свою чергу, ці образи є інтегрованими, специфічними етно- і соціокультурними дискурсами, що володіють значною тривалістю, але не залишаються незмінними. Така мінливість в основному залежить від прийомів конструювання образу «Чужого» та ролі стереотипів у цьому процесі.

До цієї сфери наукового знання долучалися представники різних наукових течій. Виникнення імагології як наукової галузі пов'язане з французькою історичною школою

«Анналів»: Л. Февр, М. Блок, Ф. Дюбі, Ф. Бродель, Ж. Ле Гофф та ін. Ця школа замінила вивчення перебігу історичних подій вивченням буттєвих історичних структур. Повсякденність виявляє тенденцію універсальності, бо всі сфери життя мають відношення до повсякдення: соціум і культура, спосіб життя людей і їх духовний світ, ментальність і свідомість – все це постає як складова названих структур, а їх центром виступає людина тому антропоцентрична історія висвітлюється як нелінійна «історія людини» в розмаїтті різних її світів [3, 308].

У ґрунтовних антропологічних дослідженнях здійснюється аналіз світу щоденного досвіду як спроба подивитися на повсякденне життя. З погляду історії побуту та нелінійної «історії людини» показує зв'язок повсякденного життя зі світом ідей, інтелектуальними, моральними, релігійними та іншими цінностями, ментальністю. Збалансовану історичну реконструкцію повсякденності, де були б виявленні її предметно-матеріальні реалії та ментальні структури, визначено в ряді робіт Е.Поньона, М.Пастуро, Ф.Анрі та ін.

Так, Ж. Ле Гофф відзначає, що дістатися до глибин ментальності можна аналізуючи символи Середньовіччя: «Нашарування конкретного на абстрактне становило основу ментальностей у відчуттів середньовічних людей», які простежуються у текстах казок, легенд, епосів, а також приказках, звичаях, лінгвістичних дефініціях, символічних значеннях [3, 308]».

Історик Ж. Дюбі був переконаним, що всі соціальні відносини складаються як функція «системи образів», які передаються від покоління до покоління в процесі виховання й навчання, у наслідок певних економічних умов». «Система образів», що відрізняються в різних суспільних стратах і є детермінантою для поведінки та формування уявлень про світ, – це і є ментальність» [4, 17-18].

Антропоцентрична історія взаємопов'язана із філософією мас-медій. У філософії мас-медій однією з провідних є проблеми МКК (міжкультурної комунікації). Крім імагології, їх вирішенням займаються: антропология, етнографія, теорія комунікації, лінгвістика, психологія, етнопсихоаналіз, етнориторика (етногерменевтика).

На співвідношення лінгвістики і культури, значення комунікації вказує М.Каган у праці «Філософія культури» [6, 13-18]. Для опису процесів комунікації актуальними є визначення, дані Ю. Лотманом «культура як сукупність текстів», «механізм, що створює сукупність текстів», «знакова система»; «спадкова пам'ять колективу, виражена в системі заборон і приписів [6, 15]».

Ф. Касмір відзначає, що культура і мистецтво є не чим іншим, як здатністю адаптуватися до навколишньої дійсності, що ця система структурує поняття, уявлення про цінності і правила, постійно змінюється в процесі пристосування людського суспільства до навколишнього світу. Автор розглядає культуру і в статичному аспекті – «як сукупність висловлювань (наприклад, творів), символічних рядів, що служать різним цілям комунікації (наприклад, ритуалів), засобів комунікації [21, 46; 26]».

Культура – феномен динамічний [21, 23]. Ш. Каммхубер відзначає: «Культура – це не стільки іменник, скільки дієслово», розуміючи культуру як комунікативний процес [26, 46]. Засобами комунікації є концепти. Концепт – «багатовимірні культурно-значущі соціопсихичні уявлення про світ в колективній свідомості, опрідмеченні в тій чи іншій мовній формі [7, 6]». Так само «оперативна змістовна одиниця пам'яті, ментального лексикону, концептуальної системи і мови мозку (*lingua mentalis*), всієї картини світу, віддзеркаленої в людській психіці [8, 90]».

Ю.С.Степанов, наприклад, визначає концепт як «згусток культури у свідомості людини: те, у вигляді чого культура входить до ментального світу людини [13, 40]».

В такому ракурсі культурна конструкція і літературна репрезентація національних характеристик простежується в роботах М. Беллорі і Д. Лірсена. Рецепції та інтерпретації, рефлексії містять масштабні дослідження «імагології».

Аналізуючи культуру «Свого» й «Іншого», вчені підкреслюють їх відмінності, наприклад, французький дослідник Ф. Артогі в роботі про «Історії» Геродота як «дзеркало

репрезентації Іншого» і про «межі світу» в імажинерії стародавньої Греції. Інтерес до імагології виявляють німецькі компаративісти, звертаючись до її історичного аспекту, відзначаючи досягнення античної літератури, зокрема в монографії А. Демандта «Жити з Чужими: Одна культурісторія від античності до сучасності», збірник «Безперервні метаморфози. Овідій і естетика модерності за редакцією Шмітц-Еманса і М. Шмелінга. Проблему «чужого» і «ідентичного» в національних стереотипах творів, їх семантика і функціонування розглянуто на матеріалі німецької та французької літератур у збірнику праць «Нація як стереотип» (2002) за редакцією Р. Флорака. Семіологія стереотипу є предметом аналітичного вивчення в роботі французької дослідниці Рут Амоссі «Стійкі ідеї: семіологія стереотипу». Важливе питання категорій стереотипу і забобону, які нерідко зближуються до ототожнення, їх співвідношення і заміності з'ясовується в збірнику праць «Стереотип і забобон: мінливість концепцій» [12].

Підкреслюючи значимість ментальних культурних основ соціальних, економічних, правових та інших відносин, що яскраво висвітлюють співвідношення індивідуального і загального в суспільному житті й людській самосвідомості, з'ясовуємо: щоденна поведінка людини, як учасника численних громадських ситуацій, є свідомою реакцією людини на певний стан світу, воне продемонстроване на матеріалі азербайджано-українських відносин [1, 3].

Досліджуючи шляхи формування образу Німеччини у французькій літературі кінця XIX - першої половини XX ст., відомий літературознавець Ж.-М. Карре не просто зосереджував увагу на впливові німецької літератури на французьку, а намагався скорегувати помилки, яких припустились французькі письменники Німеччини у своїх творах. М.-Ф. Гюйяр підкреслює необхідність застосування основних концептів імагології в порівняльному літературознавстві [25; 12, 352]. Взаємовідносини як процес комунікації між культурами Заходу і Сходу цікавили багатьох вчених в аспекті протиставлення, взаємодії або взаємовпливів. М.-Ф. Гюйяр відзначав значення порівняльного літературознавства. Тому вчений запропонував зосередити увагу на проблемах рецепції «Іншого» [25]. Пізніше школи європейської імагології очолили Даніель-Анрі Пажо і Гуго Дизерінк. Розвитку компаративістики та імагології сприяли праці Ф. Бальдансперже, П. Ван Тігемам, М. Гюйяра, В. Фрідеріха, Н. Конрада, В. Жирмунського, М.Алексеева та ін [12, 352].

Французький літературознавець Д.-А. Пажо відзначав, що новий вектор розвитку сучасного літературознавства забезпечується тісною співпрацею компаративістики з культурною антропологією. Вчений зосередив увагу на дослідженні культурних уявлень народів про інших, описи етнічних стереотипів в масовій літературі. Г. Дизерінк, конкретизувавши основні поняття імагології, головним її завданням вважав дослідження образів інших країн, народів і культур. Бельгійський вчений вважав поняття «нація» віртуальним. Нація, на думку вченого, - це лише ментальна конструкція, «тимчасова модель мислення» [24, 107-120]. Досвід світової літератури засвідчує, що на різних історичних етапах національні літератури в тій чи тій мірі постійно взаємодіють одна з одною, перебувають у нерозривному контакті, взаємовпливі, який привносить у них нові свіжі тенденції. Такі літературні тенденції висвітлені у наукових розвідках В.М. Жирмунського [6], М.П. Алексеева [2], Д.В. Фролова [13] та інших.

Погоджуємось з висновками В.М. Жирмунського: «Жодна визначна національна література не розвивалася поза живою і творчою взаємодією з літературами інших народів, і той, хто стверджує, що вона виросла винятково на місцевому національному ґрунті, прирікає її цим на провінційну вузькість і «самообслуговування» [5, 212].

Уявлення та образи Свого і Чужого належать до найдавніших, архетипних. Їх опозиція є однією з основних у структурі людської свідомості від часу її появи, що переконливо підтверджується первісної міфологією. «Своє» і «Чуже», «Свій» та «Інший» виступають у сучасній імагології як взаємопов'язані і взаємно об'єднані світи. Світ «Іншого» є не тільки опозицією «Своєму», але є й способом і формою його присутності в світі, зазначає Ж. Дельоз.

Таким чином відбувається формування стереотипів. Сучасна імагологія вивчає уявлення та образи первісного суспільства (археологічна імагологія), Стародавнього світу,

Середніх віків і Нового часу, які збереглися в мовних концептах [12, 349-352]. Тому в літературних творах представлені оціночні норми і стереотипи, моделі поведінки та узагальнені схеми ситуацій [4].

Культурні концепти визначають мовленнєву поведінку мовної особистості як представника того чи іншого народу [3, 25]. Літературні концепти віддзеркалюють культурні стандарти [10]. Ш. Каммхубер, аналізуючи культурний стандарт, дійшов висновку, що це ментальна система, заснована на традиційних для певної культури нормах і уявленнях, цінностях особистості для її орієнтації в навколишньому світі [26, 46].

Своєрідність національно-культурних стандартів особливо відчувається в МКК (міжкультурній комунікації), коли людина стикається з несподіваною для себе ситуацією (поведінкою співрозмовників) [15-18]. Сучасна технологізація єдиного економічного простору, світової політики, зрівнювання і культурна стандартизація, що набувають транснаціонального характеру, призводять до нагальної потреби визначення особливостями національного колориту своєї культури і збереження своєї культурної своєрідності, що вимагає чіткого виокремлення національно-культурної ідентичності східних етносів. Не тільки кардинальні зміни у всьому світі, але й корінні зміни всередині самих країн Сходу розкрили кризу національної ідентичності.

Щоб зрозуміти причину виникнення комунікативних ситуацій, щоб оволодіти чужим для себе культурним стандартом, необхідно знайти відповідь на питання: чому люди іншої культури дотримуються саме таких правил поведінки і поважають саме такі цінності. А.Томас відзначає, що прагнення «зберегти соціальну гармонію, «зберегти обличчя» є традиційним культурним стандартом, наприклад, для представників китайського етносу» [32].

У літературознавстві вчені здійснюють спробу «прочитання» і «перепрочитання» національних дискурсів, вивчення їх специфіки крізь призму проблеми збереження національної ідентичності [1, 43]. Методологія сучасної літературної імагології спрямована на дослідження проблем культурної ідентичності, міжнаціонального сприйняття і національних образів у літературному дискурсі. Переорієнтація на інтердисциплінарність спонукає дослідників до активного вивчення культурних і літературних феноменів різного характеру.

Вчений Д. Наливайко відзначає: «За своїм характером і структурою вона є галуззю міждисциплінарною, поряд з літературознавцями нею займаються антропологи та етнологи, соціологи і культурологи, історики ментальностей та історики ідей [11, 91]». Предметом дослідження імагології є літературні образи (іміджі), взаємні культурні уявлення народів, зокрема образи певного етносу в свідомості і літератури іншої нації [23].

Значущість культурних уявлень про «чуже» в процесі міжкультурної комунікації сприймається більшістю людей як етнічний культурний стандарт – єдино можливий і правильний. Така позиція називається етноцентризмом. Культурний етноцентризм і релятивізм як характеристики мовної особистості створюють необхідні вихідні передумови для взаєморозуміння в процесі МКК (міжкультурна комунікація), позбавляють його звичних ціннісних орієнтирів. Якщо у звичайній, монокультурній комунікації сценарні фрейми (скрипти) служать когнітивною основою для формування зв'язків між вже накопиченим досвідом і новим, отриманим у процесі спілкування, то в МКК (міжкультурній комунікації) може проявитися розбіжність скриптів у різних культурах, що знову-таки може призвести до комунікативної невдачі [9, 83].

Мистецтво літератури пов'язане з правилами орфоєпії, офографії, культурою мови, міжкультурною комунікацією. Особливо культурспецифічним є правило модальності, оскільки неясність може призвести до «втрати обличчя» мовця, не випадково в культурах їй надається особливо велике значення. М. Клайн коригує Г. Грайсове правило кількості: формулою вислів по можливості інформативно, дотримуючись при цьому правил дискурсу і норми даної культури; правило якості: формулою висловлювання таким чином, щоб ти міг захистити його в плані відповідності нормам твоєї культури; не говори

того, що суперечило б твоєму уявленню про культурні норми істинності, гармонії, співчуття і поваги: не говори того, що ти недостатньо добре знаєш; правило модальності: не ускладнюй взаєморозуміння більше, ніж це можливо, уникай двозначності, наприклад, якщо вона необхідна з міркувань ввічливості або для збереження основних культурних цінностей, наприклад, гармонії; формулою висловлювання такої довжини, яка диктується метою розмови і дискурсивними правилами твоєї культури; структурується висловлювання відповідно до правил твоєї культури [26, 206-207]. Крім того, М. Клайн додає наступні правила до правил Г.П. Грайса: враховуй у своєму висловлюванні все те, що ти знаєш чи можеш припустити про комунікативне очікування твого співрозмовника; прояснюй свою комунікативну мету настільки, наскільки це допускається правилами ввічливості [26, 206-207].

Можлива парадоксальна ситуація у процесі МКК (міжкультурної комунікації): «Коли споріднені культури асимілюються, збій настає в тому числі і в мовноуплані, тобто при значній спільності культурем (наявності соціокультурних правил мовної поведінки) і біхевіорем (реалізації культурем)» [28, 194].

З. Лухтенберг звертає особливу увагу на лексичний аспект МКК (міжкультурної комунікації), вказуючи, що в міжкультурному спілкуванні особливу роль грають табуйовані слова і пов'язані з ними зміни стилістичного забарвлення». Основні комунікативні здібності людини, які З. Лухтенберг називає їх «ключовими», формуються в контексті полікультурного суспільства, тобто суспільства, в якому в тісному контакті живуть вихідці з різних культур [22, 11].

Висновки. На завершення необхідно підкреслити наступне: ментальні образи, значення повідомлень, способів комунікації та імагологічних дискурсів, які викликають пильну увагу лінгвістів, філософів, культурологів, істориків наприкінці ХХ століття, належать до кола проблем, соціокультурний потенціал яких настільки великий, що вони, безсумнівно, будуть актуальні і в ХХІ столітті.

Вплив лінгвістики, літературної критики, визнання ролі мови у творенні історичної реальності в історіографії, антропології, історії повсякденності мають не тільки гносеологічний, а й онтологічний характер. Методи реконструкції, пошук прихованих смислів у текстах будь-яких видів поєднується з уявленням про те значення, котре має мова в людському існуванні. Мова та література відіграють не тільки роль «дзеркала» нашого світу, але й активно впливають на суспільство. Вони створюють нас так само, як ми створюємо їх самі. Засвоюючи мовні конструкції, ми сприймаємо і форми, і стереотипи мислення. Наша мова – це продукт певної культурної традиції, пов'язаної зі специфічно набутими способами мови.

Дослідження образу Іншого виокремлюється в окрему галузь порівняльного літературознавства – імагологію, яка поєднує в собі філологічні та культурологічні аспекти образів Чужої культури або Іншої нації в художній літературі або в творчості конкретного письменника. Відображена у національній свідомості ментальна культура реалізується в пошуку універсальних принципів людського буття, у вільному творчому підході до життя. Імалогія дозволяє проаналізувати діалог культур, особливості комунікації окремих національних літератур та мов, виявити багатство і неповторність кожної. Імалогічні дослідження здійснюють аналіз і вивчення таких проблем, як природа національної ідентичності та механізми її формування у світі, дослідження концепцій раси, етнічності, гендеру, формування стереотипів в умовах імперіалізму та глобалізації. Вони сприяють формуванню міжкультурної комунікативної компетенції – не просто розширенню мовної комунікативної компетенції, а принциповій побудові її на екстралінгвістичній основі. Коли людина може будувати своє спілкування з іншими людьми, представниками інших культур, виходячи зі знання специфіки цих культур, ментальних образів. Значущим є імагологічний дискурс, що дозволяє розкрити механізми універсального та унікального в літературі, попереджає можливі непорозуміння, дискримінації та виникнення культурних стереотипів.

Список використаної літератури

1. Алієва З.К. Словесність кавказьких народів у наукових дослідженнях українських орієнталістів: кінець XIX – поч. XX ст. – К.: Київ. 2007. – 164 с.
2. Астафурова Т.Н. Варьирование речевой деятельности в межкультурном деловом общении // Тезисы докл. науч. конф. «Языковая личность: Жанровая речевая деятельность», Волгоград, 6-8 дек. 1998 г. – Волгоград, 1998. – С. 6-7.
3. Гофф Ле Ж. Цивилизация Средневекового Запада / Ж. Ле Гофф. – М., 1992. – С. 308.
4. Бессмертный Ю. «Анналы»: переломный этап? / Ю. Бессмертный // Одиссей. 1991. – М., 1991 – С. 17-18.
5. Жирмунский В. М. Сравнительное литературоведение. Восток и Запад / В. М. Жирмунский. – Л. : Наука, 1979. – 493 с.
6. Каган М.С. Философия культуры. – СПб: Петрополис, 1996. – 416 с.
7. Карасик В.И. Культурные доминанты в языке // Языковая личность: Культурные концепты. – Волгоград-Архангельск, 1996. – С. 3-16.
8. Краткий словарь когнитивных терминов / Кубрякова Е.С., Демьянков В.З., Панкрац Ю.Г. и др. – М.: Изд-во Мос. ун-та им. М.В.Ломоносова, 1996. – 245 с.
9. Леонтович О.А. Парадоксы межкультурного общения // Языковая личность: Аспекты лингвистики и лингводидактики. – Волгоград, 1999. – С. 80-85.
10. Митина О.В. Исследование межкультурного восприятия социальных стереотипов на примере отношения к феминизму // Тезисы докладов XII Международного симпозиума по психолингвистике и теории коммуникации. – М., 1997. – С. 105-106.
11. Наливайко Д. Теорія літератури й компаративістика / Дмитро Наливайко. – К. : Києво-Могилянська академія, 2006. – 347 с.
12. Порівняльне літературознавство: підручник / Будний В., Ільницький М. – К. : Вид. дім «Києво-Могилян. акад», 2008. – 430 с.
13. Степанов Ю.С. Константы. Словарь русской культуры: Опыт исследования. – М.: Школа «Языки рус. культуры», 1997. – 824с.
14. Adams G. Embedding the Mayer key competencies in the curriculum // Education Australia. – Melbourne. 1993. – N 24. – P. 11-13.
15. Clyne M. Inter-cultural communication at work: Cultural values in discourse. – Cambridge: CUP. 1994. – 206 p.
16. Maletzke G. Interkulturelle Kommunikation: Zur Interaktion zwischen Menschen verschiedener Kulturen. – Opladen: Westdt. VerU 1996. – 226 S.
17. Philipsen G. Speaking culturally. – N.Y.: de Gruyter, 1992. – 209 p.
18. Soraya S. Ethnohermeneutik des Sprechens. – St. Ingbert: McMillan, 1997. – 124 p.
19. Baumgart A., Jánecke B. Russlands knigge. – München; Wien: Oldenbourg, 1997. – 255S.
20. Bungarten The. Kommunikationspsychologische Barrieren in interkulturellen Managementkontakten // Sprache und Kultur in der üierkultüüilkn Murkctingkoininunikation. Tostcdt, 1994. S. 24-33.
21. Casmir F.L. Interkultürcle Kommunikation als Prozess // Interkulturelle Kommunikation. – München. Basel, 1998. – S. 15-26.
22. Cope B. «Cultural understanding» as the eighth key competency. - Haymarket: The Centre for Workplace Kommunikation and Culture, 1995. – 182 p.
23. Directions in sociolinguistics: The Ethnography of communication / Ed. by Gumperz J.J., Hymes D. – N.Y.,;de Gruyter, 1972. – 412 p.
24. Dyserinck H. Zum problem der «images» und «mirages» und ihrer Untersuchung im rahmen der vergleichenden literaturwissenschaft / H. Dyserinck // Arcadia. – 1966. – № 1. – S. 107-120. [Ел. адреса]. <http://www.litdefrance.ru/199/1217>.
25. Guyard M.F. La litterature comparee. Paris, 1965. – p.7
26. Kammlieber St. Kulturstandarts in der iivterkulturellen Kommunikation: Grobe Klotze oder nützliche Denkbegriffe? // Interkulturelle Kommunikation. – München; Basel, 1998. – S. 45-50.
27. Löwe B. Kulturschock Russland. – Bielefeld; Brackwede: Rump, 1997. – 239 S.
28. Luchtenberg S. Interkulturelle kommunikative Kompetenz: Kommunikationsfelder in Schule und Gesellschaft. – Opladen: Westdt. Verl., 1999. – 271 S.
29. Luhmann N. The Reality of the Mass Media. Polity Press, 2000. P. 105
30. Slembek E. Grundlagen der interkulturellen Kommunikation // Interkulturelle Kommunikation. – München; Basel. – S. 27-36.
31. Taylor M. Saarinen.E. Imagoloies: Media Philosophy.–London, New York: Roulege, 1994. P.27
32. Thomas A. Psychologie interkulturellen Lernens und Handelns // Kulturvergleichende Psychologie. – Göttingen, 1993. – S. 377-424.

Одержано редакцією 18. 01. 2013 р.
 Прийнято до публікації 25.01.2013 р.

Аннотация. *Алиева З. Лингвистический аспект межкультурной коммуникации: ималогичный дискурс.* Статья посвящена изучению лингвистических и ималогических основ, соотношения лингвистики и культуры в аспекте межкультурной коммуникации. Объясняются причины появления специфических вербальных конструкций. Рассматриваются также особенности лексической базы, а также ведущие направления исследований в области лингвистики и имагологии.

Ключевые слова: лингвистика, межкультурная коммуникация, имагология, образ.

Summary. *Aliyeva Z. Linguistic aspect of intercultural communication: imalogic discourse.* The present article is dedicated in particular to the problem of the linguistic and imalogic basics, relations of linguistics and culture in the aspect of intercultural communication. The reasons of appearance of specific verbal constructions are explained. Peculiarities of lexical database are discussed. Different ways of linguistic and imagology research are also taken into consideration.

Key words: linguistics, intercultural communication, imagology, image.